

Arrest

nr. 296 382 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juli 2023 tot weigering van een machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juli 2023 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfsmachtiging op grond van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 juli 2023 de beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam : [S.]

voornaam :[I.]

[...]

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 06.07.2023 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. In het kader van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een vervallen Oekraïens internationaal paspoort (nummer EE448938), uitgegeven op 01.09.2008 en geldig tot 01.09.2018; een Oekraïens nationaal paspoort (nummer BA840133), uitgegeven op 10.07.1997; een Oekraïens rijbewijs (nummer 330145), uitgegeven op 13.03.2001; een Oekraïens attest van belastingbetaler, uitgegeven op 09.01.2001; een Oekraïens diploma (nummer 108096), uitgegeven op 01.04.1984; foto's van u uit 2021 en 2022 en een document uitgegeven door de autoriteiten in Letland waarop vermeld staat dat u op 29.06.2023 in Letland inreisde vanuit Rusland.

In het kader van deze aanvraag werd u door de DVZ op 06.07.2023 gehoord. U verklaarde Oekraïne voor het laatst te hebben verlaten toen de oorlog begon. U verklaarde na het verlaten van Oekraïne naar Rusland te reizen en daar te zijn verbleven tot 29.06.2023. U verklaarde in Rusland te zijn verbleven omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om naar een ander land te reizen. U verklaarde op 30.06.2023 of 01.07.2023 in België te zijn aangekomen. U verklaarde dat uw zoon ([S. II.]) in België verblijft en u verder geen in België verblijvende familieleden heeft. U verklaarde hoge bloeddruk te hebben, waarvoor u medicatie neemt.

Wat uw verklaring betreft dat u Oekraïne voor het laatst heeft verlaten toen de oorlog begon wijzen we er op dat u geen enkel element aanbracht die deze verklaring kan staven. Noch uit uw administratief dossier, noch uit de door u voorgelegde documenten kan enig (begin van) bewijs worden teruggevonden dat u in Oekraïne verbleef op het moment van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten op 24.02.2022 of kort daarvoor. U verklaarde de datum van uw vertrek uit Oekraïne niet verder te kunnen specificeren daar u de datum niet kent. U verklaarde geen bewijs te hebben van uw uitreis uit Oekraïne omdat u met uw nationaal paspoort reisde. U verklaarde dat uw internationaal paspoort vervallen is omdat u geen paspoort nodig had gezien u niet wenste te reizen. U verklaarde Oekraïne door de oorlog te moeten verlaten en er na de start van de oorlog geen mogelijkheid was om een nieuw paspoort aan te vragen. Als bewijs van uw verblijf in Oekraïne legde u een Oekraïens rijbewijs voor die werd uitgegeven in 2001, een Oekraïens attest van belastingbetaler die werd uitgegeven in 2001 en een Oekraïens diploma die werd uitgegeven in 1984. Geen van deze elementen bewijzen dat u op het ogenblik van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef. U werd vervolgens om foto's gevraagd die uw verblijf in Oekraïne op 24.02.2022 (of kort daarvoor) kunnen bevestigen. U legde foto's voor van 14.10.2021, 23.10.2021, 09.11.2021, 17.11.2021, 22.11.2021, 12.12.2021, 24.12.2021, januari 2022, 06.02.2022, 09.03.2022 en de zomer van 2022. Echter staat op elke van deze foto's Rusland als locatie vermeld. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u: "Misschien was ik eens in Rusland geweest, maar ik ben volledig vertrokken toen de oorlog is begonnen". Wanneer u nogmaals naar bewijs werd gevraagd van uw verblijf in Oekraïne verklaarde u toen u in Rusland verbleef alle foto's waarop Oekraïne te zien is te hebben verwijderd omdat u vervolgd kon worden. U verklaarde: "Ik werkte voor de politie in Oekraïne en ben nu gepensioneerd. Als Rusland daar bewijs van had gezien zouden ze mij arresteren. Ik was bang om bewijzen te hebben. Ik heb alles verwijderd". We wijzen er op dat u zich uitdrukt in algemene en vage bewoording die beperkt blijven tot blote verklaringen die door geen enkel elementen in de door u voorgelegde documenten worden ondersteund.

Daar u geen enkel bewijs kon voorleggen die uw verblijf in Oekraïne op 24.02.2022 kon staven werd u in het bezit gesteld van een bewijs van registratie van uw aanvraag en werd u uitgenodigd om zich op 07.07.2023 opnieuw bij de DVZ aan te bieden. Op 07.07.2023 kwam u niet naar uw afspraak. U bood zich op 10.07.2023 opnieuw aan bij de DVZ en legde 4 foto's voor waarop u te zien bent. Deze foto's hebben Oekraïne als locatie en dateren van 10.05.2021, 13.06.2021, 20.06.2021, en 16.10.2021. Daaruitvolgend was u opnieuw niet in staat om enig bewijs voor te leggen die uw verblijf in Oekraïne op 24.02.2022 (of kort daarvoor) kunnen staven. Het feit dat u niet in staat bent om enige vorm van bewijs voor te leggen

die uw verblijf in Oekraïne op het moment van de Russische invasie kan staven en daarentegen over verscheidene foto's beschikt die u in die tijdsperiode in Rusland plaatsen maakt uw verklaring geheel ongeloofwaardig.

Uit nazicht van uw nationaal paspoort (pagina 13) blijkt eveneens dat u zich op 01.03.2016 uitschreef uit uw toenmalige adres in Marioepol (Oekraïne) en u zich vervolgens nooit opnieuw registreerde in Oekraïne. Bijgevolg staat vast dat uw vaste verblijfplaats sinds 01.03.2016 niet in Oekraïne was. De door u voorgelegde foto's plaatsen u op 14.10.2021, 23.10.2021, 09.11.2021, 17.11.2021, 22.11.2021, 12.12.2021, 24.12.2021, januari 2022, 06.02.2022, 09.03.2022 en in de zomer van 2022 in Rusland en op 10.05.2021, 13.06.2021, 20.06.2021, en 16.10.2021 in Oekraïne. Uw verklaring dat u uitsluitend over een vervallen internationaal Oekraïens paspoort en een nationaal Oekraïens paspoort beschikt is geheel ongeloofwaardig daar u klaarblijkelijk tussen Oekraïne en Rusland gereisd heeft. Sinds 01.03.2020 kunnen Oekraïense onderdanen Rusland niet langer inreizen vanuit Oekraïne door middel van het gebruik van een nationaal Oekraïens paspoort en dienen zij over een internationaal paspoort te beschikken. Aan uw verklaring dat u niet over een geldig internationaal paspoort beschikt kan bijgevolg geen enkele waarde worden gehecht. Gelet op de tegenstrijdigheid van uw verklaringen en de door u voorgelegde elementen kan enkel worden geconcludeerd dat u de Belgische autoriteiten moedwillig tracht te misleiden door het achterhouden van informatie die een duidelijk beeld zou kunnen scheppen over uw werkelijke verblijfplaats.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 stelt dat het besluit van toepassing is op Oekraïense onderdanen die vóór 24.02.2022 in Oekraïne verbleven en sinds 24.02.2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon. Gelet op het feit dat u sinds 01.03.2016 geen verblijfplaats in Oekraïne heeft; over geen enkel bewijs beschikt die u in Oekraïne plaatst na 16.10.2021 en u over foto's beschikt die bewijzen dat u zich op 14.10.2021, 23.10.2021, 09.11.2021, 17.11.2021, 22.11.2021, 12.12.2021, 24.12.2021, januari 2022, 06.02.2022, 09.03.2022 en in de zomer van 2022 in Rusland bevond kan worden geconcludeerd dat aan uw verklaring dat u zich op het moment van de Russische invasie in Oekraïne bevond geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen en komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoerings-besluit (EU) 2022/382.

U verklaarde dat uw zoon [S.I.] in België verblijft. We wijzen er op dat een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt zonder dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die de normaal affectieve banden overstijgen. U toonde niet aan dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Bovendien wijzen we er op dat het contact kan behouden worden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe u beiden toegang heeft. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

U verklaarde medische problemen te ervaren, namelijk hoge bloeddruk. We wijzen er op dat u geen enkel medisch document aanbracht waaruit blijkt dat u in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien wijzen we er op dat ook mensen in onwettig verblijf recht hebben op dringende medische hulp."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot [zijn] conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot [zijn] voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoeker verweten dat hij niet aantoont dat hij kort voor het uitbreken van de oorlog in Oekraïne was, doch uit fotomateriaal van oktober 2022 bleek zijn aanwezigheid in Oekraïne. Bovendien heeft hij - uit angst voor représailles of erger - veel documenten en media verwijderd en/ of weggegooid na zijn tijdelijk verblijf in Rusland.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers geduïd dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 2.1.a. van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 wordt gegeven, omdat er geen bewijs werd aangebracht dat toelaat vast te stellen dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef. Verweerder heeft ook uiteengezet waarom de aangebrachte stukken geen aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat verzoeker kort voor de Russische inval op 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder rekening hield met de aanwezigheid van verzoekers zoon in het Rijk en met verzoekers verklaringen inzake zijn gezondheidstoestand. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers theoretische betoog, zijn verwijzing naar de, in casu, niet van toepassing zijnde artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – verzoeker is immers geen burger van de Unie en er liggen geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij een familielid van een burger van de Unie is – en zijn uiteenzetting waaruit blijkt dat hij niet akkoord gaat met het door verweerder in de bestreden beslissing opgenomen standpunt laten hier niet anders over denken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Verzoeker maakt daarnaast niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig stuk dat hij aanbracht niet bij de besluitvorming heeft betrokken en dat deze beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. De

uitvoerige motivering van de bestreden beslissing toont net aan dat verweerder deze beslissing pas heeft genomen na een grondige analyse van de stukken die verzoeker aanbracht en de verklaringen die hij aflegde.

Waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met “*fotomateriaal van oktober 2022*” waaruit zijn aanwezigheid in Oekraïne zou kunnen worden afgeleid, kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker foto's die werden genomen in oktober 2022 zou hebben aangebracht. Verzoeker zet ook niet uiteen waarom hij “*fotomateriaal van oktober 2022*” dienstig acht om aan te tonen dat hij zich voor 24 februari 2022 in Oekraïne bevond. Verzoekers bewering dat hij veel documenten heeft verwijderd laat ook niet toe te concluderen dat verweerder enig relevant stuk over het hoofd heeft gezien of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit kwam.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.1.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de overwegingen in de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De door verzoeker verstrekte toelichting laat de Raad geenszins toe te concluderen dat het redelijkheids-beginsel werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoeker zijn zoon woonachtig is in België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van weigering van verblijf van meer dan 3 maanden wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar hem land van herkomst en hem familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar hem land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelfs niet terugkeren naar zijn land van herkomst, gelet op de nog steeds woedende oorlog tussen Oekraïne en Rusland.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel."

3.2.2. Aangezien niet blijkt dat verzoeker enig privé- of gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, in België heeft kan de Raad geen schending van voormelde verdragsbepaling vaststellen. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn zoon reeds vier jaar in België verblijft, terwijl hij pas recent naar België reisde. Van een bestaand gezinsleven dat in het gedrang zou komen kan dus geen sprake zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de "*wettelijke motiveringsplicht*", van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"In de richtlijnen van het UNHCR valt het volgende te lezen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205):

"De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend."

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere "onderzoeksplicht".

Het UNHCR, wiens asiel procedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijken in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17):

"[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible."

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, blz. 11 en 23-26):

"[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed, not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together, not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...]

[...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]

The Federal Court has identified the following general factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal "to find instances of contradiction in the [claimant's] testimony... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence" [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the [claimant's] credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...].

[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim [...] and must not be exaggerated [...]."
(eigen onderlijning)

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve- en rechtsplegingsdossier duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeker, aan de hand van zijn verklaringen en documenten, het niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zijn relaas en zijn vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Verwerende partij had bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel - in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en verwerende partij schendt daarmee de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als tevens een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. Verwerende partij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over het asielrelaas van verzoeker. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat verwerende partij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas wel degelijk aannemelijk gemaakt.

Verzoeker zijn verklaringen zijn in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer dat zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten en wetgeving. Door hierop te weinig te focussen in de bestreden beslissing, schendt verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Op basis van de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn huidige aanvraag tot machtiging van verblijf en alle in het administratieve dossier aanwezige elementen, diende verwerende partij dan ook te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt.”

3.3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een verzoek om internationale bescherming en verzoeker derhalve bezwaarlijk kan voorhouden dat het feit dat allerhande richtlijnen van het UNHCR inzake de behandeling van een dergelijk verzoek niet zouden zijn gerespecteerd dient te leiden tot de conclusie dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel werden geschonden. De richtlijnen van het UNHCR waarnaar verzoeker verwijst zijn daarenboven geen rechtsregels waardoor verweerder is gebonden en de eventuele miskenning van deze richtlijnen laat de Raad dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door een gebrek dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Door in wezen aan te geven dat hij niet akkoord gaat met het door verweerder ingenomen standpunt toont verzoeker ook geenszins aan dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK